

Nr 595

Av herr **Blomkvist m. fl.**, *angående skyddad sysselsättning.*

(Lika lydande med motion nr 539 i Första kammaren)

Enligt Kungl. Maj:ts kungörelse angående statsbidrag till verkstäder inom arbetsvården den 25 maj 1962 — SFS nr 362 — förordnades, med stöd av riksdagens beslut, bl. a. att för träningsverkstad och verkstad för skyddad sysselsättning må bidrag av statsmedel utgå till en första uppsättning maskiner eller likvärdig utrustning med hälften eller då särskilda skäl föreligger högst två tredjedelar av anskaffningskostnaderna.

En maskin kan beräknas vara nedsliten efter cirka 10 år i produktionen — en mycket grov uppskattning som naturligtvis har flera undantag — eller måste undergå en omfattande reovering för att kunna tillfredsställa produktionskraven. En fullgod maskinpark är en förutsättning för att den handikappades begränsade arbetsförmåga rätt skall kunna tillvaratagas.

En frågeställning, som nu börjar bli högaktuell och mycket angelägen, blir därför frågan om ersättningsanskaffning av nedsliten maskinutrustning vid de verkstäder inom arbetsvården som kom till stånd redan i början av 1960-talet. Samma problem kommer att uppstå undan för undan.

Arbetsvårdens verkstäder går i allmänhet med underskott och med stora kostnader för vederbörande huvudman. Det kommer därför att uppstå problem för många huvudmän att anvisa medel för en nyanskaffning och ersättning av försliten maskinutrustning.

Ofta inrättar flera kommuner gemensamt verkstäder för skyddat arbete. Detta medför att många handikappade får långa och alltför kostsamma resor vid anställning i skyddat arbete. Samma är förhållandet när det gäller till yttinnehållet stora kommuner som exempelvis i Norrland. De, som söker lösa detta problem genom att under arbetsveckan bo kvar på den ort där arbetsplatsen finns, stöter ofta på hinder i form av bostadsbrist eller hyror som är alltför höga i förhållande till inkomsterna. För att öka möjligheterna för dessa handikappade att få lämpligt arbete på de skyddade verkstäderna krävs lättnader genom högre bidrag till resor och bättre tillgång till bostäder i närheten av arbetsplatserna.

Arbetsmarknadsstyrelsen bör därför ges ökade resurser att lämna ekonomiskt stöd till huvudmän som anordnar inackorderingshem eller liknande bostäder i närheten av den skyddade arbetsplatsen och som till klienten

utbetar betydligt högre bidrag till dagliga resor eller veckoslutsresor mellan bostad och arbetsplats än vad som sker för närvarande.

Det är därför mycket angeläget att dessa spörsmål utredes och att förutläggningarna för att stödja huvudmännen för arbetsvårdens verkstäder i dessa avseenden undersökes.

Med hänvisning till vad som ovan anförts hemställes, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställer om att de sakkunniga, som chefen för inrikesdepartementet tillkallat den 15 augusti 1968 för att utreda förutläggningarna för en utbyggnad och effektivisering av den skyddade sysselsättningen, jämväl skall beakta de delfrågor som i motionen anförts.

Stockholm den 28 januari 1969

Arne Blomkvist (s)

Eva Åsbrink (s)

Nils Odhe (s)

Ruth Anderson (s)